

[Udenrigsministeren.]

med, at der vil kunne være Situationer, hvor det ikke vil tjene Danmarks Interesser, at man i denne Sal faar Adgang til, før Beslutning fattes, at føre Drøftelse med Vurdering af Stormagters Motiver, med Angreb paa Stormagters Politik, Fordømmelse af den ene og den anden Stat, Vurderinger af selve det Forbund, af hvilket vi er Medlem, og i hvis Navn vi skal handle.

Hvis ærede Medlemmer ikke har været klar derover i Forvejen, saa vil jeg dog tro, at der findes svært mange, ogsaa inden for Mindretallets Rækker, der efter Debatten ved første Behandling og dens Fortsættelse her i Eftermiddag vil være paa det rene med, at der er Tilfælde, hvor det vil være klogt at være fri for den Art af Drøftelse her. Og ogsaa ud derfra beder jeg da ærede Medlemmer af Mindretallet endnu en Gang overveje, om det ikke vil være mere overensstemmende med det Lands Interesse, vi alle ønsker at tjene, før denne Sag forlader Rigsdagen, at komme til en Løsning af lignende Karakter som den Løsning, man har fundet klogest i andre Lande.

Ordføreren (Hartwig Frisch): Efter de alvorlige Ord, som er fremført af den højtærede Udenrigsminister, og efter den nøje Gendrivelse, som den højtærede Udenrigsminister ogsaa er fremkommet med, er der ikke Grund til at hæfte sig saa forfærdelig meget længere ved det, der er fremført fra Oppositionens Side, men enkelte af de faldne Bemærkninger giver dog Anledning til et Svar.

Det ærede Medlem Hr. Krag ytrede, at han nærede en dyb Mistillid til dette Styre. Det tvivler jeg ikke paa, ærede Medlem! Men at benytte denne Sag, en Sag, der har de Perspektiver, det synes jeg alligevel, at det ærede Medlem, trods al hans dybe Mistillid og trods det daarlige Humør, han er sat i, skulde have anset sig selv for god til. Med den store parlamentariske Erfaring, som jeg forstod det ærede Medlem pukkede paa over for mig, skulde han, navnlig som Leder af sit Parti, have holdt sig for god til at benytte en Sag som denne til at udtrykke denne Mistillid.

Naar det ærede Medlem siger, at dette Lovforslag aldeles ikke er kommet i Stand efter forudgaaende Forhandling, saaledes som jeg sagde det, eller i alt Fald vilde underkaste mine Ord Tvivl, vil jeg dertil sige, at den sidste Del af disse Forhandlinger har jeg selv deltaget i, og jeg kan for disse Forhandlingers Vedkommende sige, at i samme Øjeblik der fra Oppositionen

rejste sig Betragtninger om, at Formuleringen, som den var givet, var for generel, i samme Øjeblik var Udenrigsministeren parat til at gaa ind i en Diskussion om Ændring af Formuleringen. Udenrigsministeren bemærkede, at Lovforslaget allerede var forelagt til Underskrift hos Kongen, af den Grund blev det forelagt i den Form, men det ærede Medlem ved udmærket godt, at med Hensyn til Formuleringen var vi enige om, at man maaske kunde lade disse Ord „i givet Tilfælde“ ændre, og i Stedet for finde en Formulering, som gjorde, at den Bemyndigelse udelukkende strakte sig til Handlinger i Overensstemmelse med Vedtagelser i Folkeforbundet. Jeg tror, man kan sige, at i samme Øjeblik der fra Oppositionens Side i denne Sag har været fremsat Indvendinger, som havde et sagligt Grundlag, har den fra denne Regerings Side mødt en aabent erklæret Vilje til at forhandle.

Derfor er det aldeles utilstedeligt, at det ærede Medlem i en saadan Sag bruger Ordet, at vi „dikterer“. Det er en nydelig Form for Diktat, vil jeg sige! Regeringen møder med et vigtigt Lovforslag, som begge Oppositionsførere har erklæret deres Beredvillighed til at gennemføre. Man stilles over for Indvendinger, man gaar ind paa disse Indvendinger, man tager sagligt Hensyn til, hvad der kan være, og saa kommer nu en Oppositionsfører og erklærer, at vi dikterer i dette Spørgsmaal. Det er simpelt hen i Strid med selve Sagens sande Sammenhæng, som maa være aabenlys for alle Medlemmerne her.

Naar det ærede Medlem saa siger, at vi har jo erklæret i vor Betænkning, at vi ikke vil unddrage os vore Forpligtelser, og saa tilføjer, at man i Udlandet vil være lige saa opmærksom paa de Betragtninger, der er anført, saa tror jeg nok, det ærede Medlem, som det gode Hoved han er, taler imod sin Overbevisning og imod bedre Vidende. Jeg tror, det ærede Medlem udmærket godt ved, at det er ikke Betænkningerne — i dette Tilfælde Bemærkninger i Betænkningen fra de forskellige Partier, som er anført —, man hæfter sig ved i Udlandet, man hæfter sig ved Lovforslaget, man undersøger den Strid, der er opkommet af det, og man drager deraf sine Slutninger, og det er med fuld Ret, Udenrigsministeren her har fremhævet det betænelige i, at vi i dette vigtige Spørgsmaal driver det til en Debat om noget, der skulde være indiskutabelt.

Med Hensyn til at sikre Offentligheden har Udenrigsministeren, synes jeg, med en meget stærkt virkende Henvisning til, hvad der sker blot i denne Sag nu, henledt